

kast?" og jeg maa tilstaae, at den er overflødig. Det falder nemlig af sig selv, at saasnart Besiddelsen gaaer over i en Andens Hænder end til Kjøberen eller hans Enke, saa bliver Creditor, Statskassen, ligefrem berettiget til, ifølge Loven af 8de April 1851 § 5, at opsigte Gjælden, naar den vil; det behøver altsaa ikke udtrykkeligt at siges, at Statskassen kan gjøre det, og ved visse Leiligheder maaskee kan finde særlig Grund til saadan Opsigelse, naar nemlig Vedkommende har opført sig saaledes, som man ved Lovudkastets § 3 tilsigter at imødegaae. Bestemmelsen er altsaa egentlig overflødig, og der kunde kun blive Spørgsmaal om nogen praktisk Anvendelse af den i de Tilfælde, hvor Lovens § 10 kommer til Anvendelse. Jeg forstaaer imidlertid § 10 saaledes, at den Uopfygelighed for 10 Aar, som tilsiges i Tilfælde af Udhykning, kun finder Anvendelse, ifølge selve Paragraphens Ord, paa de fraskilte Parceller, altsaa ikke paa Hovedparcellen. I det Dieblik Besiddelsen af Hovedparcellen, saaledes som der forudsættes i § 3, af vedkommende første Kjøber eller Enke overdrages til en Anden, enten det nu er offentligt eller skjult, saasnart man kommer til Kundskab derom, bliver derved Capitalen opfygelig, forsaavidt den Deel af Capitalen angaaer, der indestaar i Hovedparcellen. Jeg skal i Forbigaaende bemærke, at det kunde være et Spørgsmaal, som jeg imidlertid troer bør besvares benægtende, om ikke Uopfygeligheden i de 10 Aar for den fraskilte Parcel maa antages at opføre, naar den for Hovedparcellens Vedkommende falder bort; jeg troer det, som sagt, ikke, og agter heller ikke fra mit Standpunkt at forsøge paa at gjøre det gjældende. Men jeg troer, at det maa erkendes, at, naar det ikke udtrykkeligt siges, at Creditor skal ikke være berettiget til at forlange Capitalen opsagt som Følge af den Misligholdelse, Paragraphen omhandler — og det kan man ikke sige, thi derved betager man Regjeringen den Raadighed, den maa have, og ifølge Loven af 8de April 1851 maa have fra det Dieblik, Besiddelsesstanden er forandret —, saa beholder Regjeringen alligevel den Ret til Opsigelse, som der omhandles i Lovudkastet ved Siden af Udvalgets Forslag. Det, som altsaa vil

være at sammenligne, er ikke Totaliteten, af Slutningen af Paragraphen, som Udvalget foreslaaer at lade gaae ud, men kun den Sætning, som i Udkastet lyder paa, at Vedkommende skal erlægge Renter og Rentes Renter af den hidtil rentefrie Gjæld, og den Bestemmelse, som Udvalget vil have sat i dens Sted, nemlig at han skal erlægge det Dobbelte (Drik: Indtil det Dobbelte!) ja, indtil det Dobbelte af hvad der skulde have været erlagt i Rente, og at i Mangel af Betaling Beløbet skal kunne inddrives ved Udpantning. Nu er det vist nok, at, naar der staaer: „Indtil det Dobbelte,“ vil Regjeringen have det i sin Magt at lempe Mulden; men alligevel troer jeg dog, at det kan siges med Sandhed, at Udvalgets Forslag virkelig er strengere for Vedkommende; thi ordentligviis vil der ikke lettelig kunne være Tale om, at saadan Svig, som her er Spørgsmaal om, skulde i grumme mange Aar forblive skjult, det kan man være vis paa, og der skulde grumme mange Aar til, for at Rentes Renten skulde løbe op til det Maximum, Udvalget opstiller, nemlig den dobbelte Rente. Der gives altsaa virkelig Administrationen en langt større Straffecompetence ved Udvalgets Forslag end ved Udkastet. I praktisk Henseende vil det maaskee ikke gjøre nogen synderlig Forskjel; thi jeg indseer ikke, hvorfor der fra Regjeringens Side skulde være Tilbøielighed til mere end nødvendigt at belægge Vedkommende med Straf; men jeg kan ikke negte, at det forekommer mig tvivlsomt, hvorvidt Udvalgets Forslag er en Forbedring, eller om ikke Udkastet er det Naturlige, naar det indeholder, at i det Tilfælde, hvor Vedkommende søger at unddrage sig for at betale Renter, naar de skulde begynde at løbe, saa straffes han, ikke med Mulct, men simpelt hen med at betale Rentes Rente fra den samme Termin; dette forekommer mig saa naturligt, at jeg maa finde det tvivlsomt, om man skulde sanctionere saadanne positive Straffebestemmelser, som af Udvalget ere foreslaaede. Jeg skal imidlertid ikke urgere videre derpaa, men henstille det til Udvalgets egen Overveelse.

Forsaavidt der fra den ærede Ordførers Side er gjort opmærksom paa, at det maaskee kunde være hensigtsmæssigt hos Amtsforvalteren og andre vedkommende Embedsmænd, som have